

บทที่ 4

สภาพทั่วไปของกลุ่มผู้ผลิตยางแผ่นดิบในจังหวัดขอนแก่น

4.1 สภาพทั่วไปของครัวเรือนเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นดิบ

ในการสำรวจและทำการเก็บข้อมูลจากเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นดิบทั้งสิ้น 100 ครัวเรือน โดยส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 33 มีอายุอยู่ในช่วง 50 – 59 ปี รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 27 มีอายุอยู่ในช่วง 40 – 49 ปี และน้อยสุดคืออายุต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 3 ซึ่งเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นดิบที่ให้สัมภาษณ์ที่อายุน้อยที่สุดคือ 22 ปี มากที่สุด 80 ปี เฉลี่ยอยู่ที่ 50 ปี (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1 อายุของเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นดิบ

อายุ	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30 ปี	3	3
30 – 39	16	16
40 – 49	27	27
50 – 59	33	33
60 – 69	15	15
70 ปี ขึ้นไป	6	6
รวม	100	100
	อายุน้อยสุด = 22 ปี	
	อายุสูงสุด = 80 ปี	
	อายุเฉลี่ย = 50 ปี	

ที่มา : จากการสำรวจ

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนของเกษตรกรเฉลี่ยอยู่ที่ 4 คนต่อครัวเรือน โดยน้อยที่สุดอยู่ที่ครัวเรือนละ 2 คน และมากที่สุดครัวเรือนละ 8 คน โดยเป็นแรงงานในการเกษตรเฉลี่ยครัวเรือนละ 3 คน น้อยที่สุดครัวเรือนละ 1 คน มากที่สุดครัวเรือนละ 7 คน และมีอีก 3 ครัวเรือนที่ไม่มีแรงงานในภาคการเกษตรเลย ระดับการศึกษาของเกษตรกรผู้ปลูกยางส่วนใหญ่การศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 69 รองลงมาการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวส. คิดเป็นร้อยละ 11 และระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือ ปวช. คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับ ระดับการศึกษาที่เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่น้อยที่สุดได้แก่อนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 1 ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราที่ให้สัมภาษณ์ทั้งหมด (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 การศึกษาของเกษตรกรชาวสวนยางผู้ให้สัมภาษณ์

ระดับการศึกษา	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	76	76
มัธยมศึกษาตอนต้นหรือ ปวช.	10	10
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือ ปวส.	11	11
อนุปริญญา	1	1
ปริญญาตรี	2	2
รวม	100	100

ที่มา : จากการสำรวจ

จากการสัมภาษณ์ครัวเรือนกว่าร้อยละ 96 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ที่เหลืออีกร้อยละ 4 ประกอบอาชีพค้าขาย ข้าราชการ และพนักงานบริษัท ส่วนอาชีพรอนั้น ส่วนใหญ่มากถึงร้อยละ 79 ไม่ได้ประกอบอาชีพที่เหลืออีกร้อยละ 11 ต่างประกอบอาชีพค้าขาย รับจ้างอิสระ การเกษตร เป็นต้น ด้านรายได้ของเกษตรกรจากอาชีพหลักในรอบปี 2552 - 2553 มีรายได้เฉลี่ยเท่ากับ 272,770 บาทต่อปี โดยมีรายได้ต่ำสุดเท่ากับ 40,000 บาท รายได้สูงสุดเท่ากับ 2,000,000 บาทต่อปี ส่วนอาชีพรองของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารานั้น มีรายได้เฉลี่ยเท่ากับ 15,065 บาทต่อปี รายได้ต่ำสุดเท่ากับ 4,000 บาทต่อปี โดยรายได้สูงสุดเท่ากับ 200,000 บาทต่อปี (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 รายได้อาชีพหลักและอาชีพรองของเกษตรกร

อาชีพหลัก	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ	อาชีพรอง	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
การเกษตร	96	96	ไม่มีอาชีพรอง	79	79
ค้าขาย	2	2	การเกษตร	4	4
ข้าราชการ/ ลูกจ้าง	1	1	ค้าขาย	8	8
พนักงานบริษัท	1	1	รับจ้างอิสระ	8	8
			หัตถกรรม	1	1
รวม	100	100	รวม	100	100
รายได้ต่ำสุด = 40,000 บาท/ปี			รายได้ต่ำสุด = 4,000 บาท/ปี		
รายได้สูงสุด = 2,000,000 บาท/ปี			รายได้สูงสุด = 200,000 บาท/ปี		
รายได้เฉลี่ย = 272,700 บาท/ปี			รายได้เฉลี่ย = 15,065 บาท/ปี		

ที่มา : จากการสำรวจ

เงินลงทุนเริ่มแรกในการทำสวนยางของเกษตรกรผู้ให้สัมภาษณ์คิดเป็นร้อยละ 70 ใช้เงินลงทุนในการปลูกยางพาราเริ่มแรกต่ำกว่า 25,000 บาท รองลงมาเงินลงทุนเริ่มปลูกยางพาราแรกเริ่มอยู่ในช่วง 25,000 - 49,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 11 และเงินลงทุนเริ่มปลูกยางพาราแรกเริ่มอยู่ในช่วง 50,000 - 74,999 บาท คิดเป็นร้อยละ 8 ตามลำดับ โดยมีเงินลงทุนปลูกยางพาราเฉลี่ยเริ่มแรกอยู่ที่ 25,562.20 บาท ต่ำสุด 2,000 บาท และสูงสุด 247,000 บาท (ตารางที่ 4.4) นอกจากนี้เงินลงทุนเริ่มแรกส่วนตัวแล้วนั้น ยังมีเงินทุนจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง(สกย.) ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจประเภทส่งเสริมที่ไม่แสวงหากำไร สังกัด กระทรวงเกษตร และสหกรณ์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อดำเนินกิจการ ให้การสงเคราะห์การทำสวนยาง และการสงเคราะห์ปลูกแทนด้วยไม้ยืนต้นชนิดอื่นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ ของแต่ละพื้นที่เป็นเงินลงทุนให้เปล่า เพื่อเป็นทุนให้เกษตรกรได้ทดลองปลูก โดยเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราคิดเป็นร้อยละ 27 ได้รับทุนจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางต่ำกว่า 10,000 บาท รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 25 ได้รับทุนจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางอยู่ในช่วง 30,000 - 39,999 บาทคิดเป็นร้อยละ 18 และในช่วง 50,000 - 59,999 บาทคิดเป็นร้อยละ 18ตามลำดับ โดยเกษตรกรได้รับเงินช่วยเหลือจาก สกย.เฉลี่ย 28,424 บาทต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 6,440 บาทต่อครัวเรือน และมากที่สุด 72,000 บาทต่อครัวเรือน (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.4 เงินลงทุนปลูกยางพาราเริ่มแรกของเกษตรกร

เงินลงทุนปลูกยางพาราเริ่มแรก	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 25,000	70	70
25,000 - 49,999	11	11
50,000 - 74,999	8	8
75,000 - 99,999	3	3
100,000 - 124,999	4	4
125,000 - 149,999	0	0
150,000 - 174,999	0	0
175,000 - 199,999	1	1
200,000 ขึ้นไป	3	3
รวม	100	100
	เงินลงทุนต่ำสุด = 2,000 บาท	
	เงินลงทุนสูงสุด = 247,000 บาท	
	เงินลงทุนเฉลี่ย = 25,562 บาท	

ที่มา : จากการสำรวจ

ตารางที่ 4.5 เงินลงทุนปลูกยางพาราเริ่มแรกโดยได้รับทุน สกย. ของเกษตรกร

เงินลงทุนโดย สกย.	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000	27	27
10,000 – 19,999	9	9
20,000 – 29,999	12	12
30,000 – 39,999	25	25
40,000 – 49,999	6	6
50,000 – 59,999	18	18
60,000 ขึ้นไป	3	3
รวม	100	100
เงินลงทุนโดย สกย. ต่ำสุด = 6,440 บาท/ครัวเรือน		
เงินลงทุนโดย สกย. สูงสุด = 72,000 บาท/ครัวเรือน		
เงินลงทุนโดย สกย. เฉลี่ย = 28,424 บาท/ครัวเรือน		

ที่มา : จากการสำรวจ

4.2 ลักษณะการถือครองที่ดินและการใช้ประโยชน์

ที่ดินที่ใช้ในการเกษตรของเกษตรกรกว่าร้อยละ 36 มีการถือครองที่ดินต่ำกว่า 20 ไร่ และ 20 – 39 ไร่ เท่ากัน รองลงมาร้อยละ 16 มีที่ดินที่ใช้ในการเกษตรในช่วง 40 – 59 ไร่ โดยจำนวนที่ดินเฉลี่ยอยู่ที่ 32 ไร่ ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 3 ไร่ต่อครัวเรือน และมากที่สุด 160 ไร่ต่อครัวเรือน และมีจำนวนแปลงที่ดินเฉลี่ยอยู่ที่ 2 แปลงต่อครัวเรือน โดยน้อยที่สุดอยู่ที่ 1 แปลงต่อครัวเรือน และมากที่สุดอยู่ที่ 5 แปลงต่อครัวเรือน (ตารางที่ 4.6) โดยเกษตรกรที่มีที่ดินแปลงที่ 1 เฉลี่ยอยู่ที่ 16 ไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 3 ไร่ต่อครัวเรือน และมากที่สุดอยู่ที่ 60 ไร่ต่อครัวเรือน ส่วนเกษตรกรที่มีที่ดินแปลงที่ 2 เฉลี่ยอยู่ที่ 10 ไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 1 ไร่ต่อครัวเรือน และมากที่สุด 50 ไร่ต่อครัวเรือน ส่วนที่ดินแปลงที่ 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4 ไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 3 ไร่ต่อครัวเรือน และมากที่สุด 60 ไร่ต่อครัวเรือน ที่ดินแปลงที่ 4 โดยส่วนใหญ่แล้วเกษตรกรจะไม่มีที่ดินแปลงที่ 4 อยู่ร้อยละ 83 แต่โดยเฉลี่ยแล้วเกษตรกรมีจำนวนที่ดินแปลงที่ 4 อยู่ที่ 1 ไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 2 ไร่ต่อครัวเรือน และมากที่สุดอยู่ที่ 27 ไร่ต่อครัวเรือน ที่ดินแปลงที่ 5 ส่วนใหญ่มากถึงร้อยละ 94 ไม่มีที่ดินแปลงที่ 5 โดยมีค่าเฉลี่ยที่ดินแปลงนี้คือ 0.5 ไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 2 ไร่ต่อครัวเรือน และมากที่สุด 15 ไร่ต่อครัวเรือน

ตารางที่ 4.6 ที่ดินที่ใช้ในการเกษตรของเกษตรกร

จำนวนที่ดินที่ใช้ในการเกษตร (ไร่)	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20	36	36
20 – 39	36	36
40 – 59	15	15
60 – 79	3	3
80 – 99	8	8
100 ขึ้นไป	2	2
รวม	100	100
	ต่ำสุด = 3 ไร่/ครัวเรือน	
	สูงสุด = 160 ไร่/ครัวเรือน	
	เฉลี่ย = 32 ไร่/ครัวเรือน	

ที่มา : จากการสำรวจ

ส่วนในเรื่องของเอกสารสิทธิ์ความเป็นเจ้าของที่ดินนั้นในแปลงที่ 1 จะมีเอกสารสิทธิ์มากที่สุดเป็น ภ.บ.ท.5,6 ร้อยละ 39 รองลงมาเป็น โฉนด (น.ส.4) และ สปก.4-01 ร้อยละ 30 และ 14 ตามลำดับ ส่วนแปลงที่ 2 มากที่สุดร้อยละ 33 มีเอกสารสิทธิ์เป็น ภ.บ.ท.5,6 รองลงมาเป็น โฉนด(น.ส.4) ร้อยละ 22 แปลงที่ 3, 4 และ 5 มีเอกสารสิทธิ์เป็น โฉนด(น.ส.4) ร้อยละ 15, 9 และ 3 ตามลำดับ

อีกทั้งลักษณะของที่ดินในแต่ละแปลงนั้นมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป โดยแปลงที่ 1 มีลักษณะเป็นที่ดอนร้อยละ 64 และที่เหลือนี้อีกร้อยละ 36 เป็นที่ลุ่ม ส่วนที่ดินแปลงที่ 2 ร้อยละ 45 เป็นที่ดอน และอีกร้อยละ 35 เป็นที่ลุ่ม ที่เหลือนี้อีกร้อยละ 20 ไม่มีที่ดินแปลงที่ 2 ที่ดินแปลงที่ 3 มีลักษณะเป็นที่ดอนร้อยละ 20 และเป็นที่ลุ่มอีกร้อยละ 15 และที่เหลือนี้อีกร้อยละ 65 ไม่มีที่ดินแปลงที่ 3 ที่ดินแปลงที่ 4 มีลักษณะเป็นที่ดอนร้อยละ 7 ที่ลุ่มอีกร้อยละ 10 ส่วนที่ดิน และที่เหลือนี้อีกร้อยละ 83 ไม่มีที่ดินแปลงที่ 4 ส่วนแปลงสุดท้ายแปลงที่ 5 มีลักษณะเป็นที่ดอนร้อยละ 2 มีลักษณะเป็นที่ลุ่มร้อยละ 4 และที่เหลือนี้อีกร้อยละ 94 ไม่มีที่ดินแปลงที่ 5

แหล่งน้ำที่เกษตรกรใช้ในสวนยางนั้นในแปลงที่ 1 ส่วนใหญ่ร้อยละ 72 ใช้น้ำฝน รองลงมาร้อยละ 12 และ 11 ใช้น้ำของตัวเอง และแหล่งน้ำธรรมชาติ ตามลำดับ ส่วนแปลงที่ 2 แปลงที่ 3 แปลงที่ 4 และแปลงที่ 5 ส่วนใหญ่ร้อยละ 63 ร้อยละ 28 ร้อยละ 16 และร้อยละ 5 ใช้น้ำฝนจากธรรมชาติเช่นเดียวกัน ส่วนพืชที่เคยปลูกในที่ดินแปลงที่ 1 มาก่อนที่จะปลูกยางพารานั้น ส่วนใหญ่ร้อยละ 49 ปลูกอ้อยมาก่อน รองลงมาร้อยละ 37 ปลูกมันสำปะหลังมาก่อนที่จะปลูกยางพารา ที่เหลือนี้อีกร้อยละ 5 และ 2 ปลูก ข้าว และพืชอื่นต้นมาก่อน ตามลำดับ ส่วนพืชที่เคยปลูกในที่ดินแปลงที่ 2 ก่อนปลูกยางพารานั้น มากที่สุดคือ มันและอ้อย ร้อยละ 17 และ 14 ตามลำดับ แปลงที่ 3 พืชที่เคยปลูกมาก่อนปลูกยางพารานั้นคือ มันและข้าว ร้อยละ 2 เท่ากัน ส่วน

แปลงที่ 4 และ 5 นั้น ไม่มีการปลูกพืชชนิดใดมาก่อนปลูกยางพารา ส่วนพืชที่ทำการปลูกร่วมกับยางพาราในปัจจุบันนั้น ในแปลงที่ 1 นิยมปลูกข้าวมากที่สุดร้อยละ 32 รองลงมาปลูกมันและอ้อย ร้อยละ 11 และ 10 ตามลำดับ อีกร้อยละ 41 ไม่ได้ปลูกพืชชนิดใดร่วมกับการปลูกยางพารา ส่วนในแปลงที่ 2 นั้นจะปลูกอ้อยมัน และข้าว ร้อยละ 5 เท่ากัน และ 2 ตามลำดับ แปลงที่ 3 จะปลูกเพียงข้าวเท่านั้น ร้อยละ 3 ส่วนแปลงที่ 4 และ 5 ไม่ได้ปลูกพืชชนิดใดร่วมกับยางพาราเลย

พื้นที่ในการปลูกยางพาราครั้งแรกของเกษตรกรชาวสวนยางพารานั้นก็ปลูกแตกต่างกันไปตามการถือครองเนื้อที่ดิน โดยคิดเป็นร้อยละ 44 ปลูกยางพาราเริ่มแรกในพื้นที่ 10 – 19 ไร่ รองลงมาคิดเป็นร้อยละ 44 ปลูกยางพาราเริ่มแรกในพื้นที่ 1 – 9 ไร่ โดยมีค่าเฉลี่ยของพื้นที่ปลูกยางพาราเริ่มแรกของเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราอยู่ที่ 13 ไร่ต่อครัวเรือน พื้นที่ปลูกยางพาราเริ่มแรกของเกษตรกรน้อยที่สุดคือ 3 ไร่ และพื้นที่ปลูกยางพาราเริ่มแรกของเกษตรกรมากที่สุดคือ 80 ไร่ (ตารางที่ 4.6) ซึ่งเหตุผลในการตัดสินใจปลูกยางพาราของเกษตรกรนั้นแตกต่างกันไป โดยส่วนใหญ่ให้เหตุผลหลักในการตัดสินใจปลูกยางพารามากที่สุดร้อยละ 43 คือ ได้ราคาดี รองลงมาร้อยละ 35 และร้อยละ 14 ให้เหตุผลว่า มีการส่งเสริมจากรัฐบาล และอยากทดลองปลูกดู ตามลำดับ) ส่วนประสบการณ์ในการปลูกยางพารา เกษตรกรชาวสวนยางกว่าร้อยละ 82 ไม่เคยมีประสบการณ์ในการปลูกและดูแลสวนยางพารามาก่อน จะมีเพียงร้อยละ 18. ที่เคยมีประสบการณ์ในการปลูกและดูแลสวนยางพารามาก่อน ซึ่ง โดยส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์ปลูกจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.)

ตารางที่ 4.6 พื้นที่ปลูกยางพาราเริ่มแรกของเกษตรกร

พื้นที่ปลูกยางพารารเริ่มแรก	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
1 – 9	42	42
10 – 19	44	44
20 – 29	8	8
30 – 39	4	4
40 ไร่ขึ้นไป	2	2
รวม	100	100
	ต่ำสุด = 3 ไร่/ครัวเรือน	
	สูงสุด = 80 ไร่/ครัวเรือน	
	เฉลี่ย = 13 ไร่/ครัวเรือน	

ที่มา : จากการสำรวจ

4.3 ข้อมูลทั่วไป ขั้นตอนและต้นทุนการปลูกยางพาราและก่อนเปิดกรีด

ด้านการเข้ารับการอบรมการปลูกยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพารากว่าร้อยละ 84 เคยเข้ารับการฝึกอบรมการปลูกและดูแลสวนยางพารามาก่อน โดยส่วนใหญ่แล้วนั้นเคยเข้ารับการอบรมมาแล้วจาก สกย. ร้อยละ 76 รองลงมาเคยเข้ารับการอบรมการปลูกและดูแลสวนยางจากสหกรณ์ และเพื่อนบ้านร้อยละ 6 และ 2 ตามลำดับ โดยจำนวนครั้งของการเข้ารับการอบรมการปลูกและดูแลสวนยางพารานั้นส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 1 – 5 ครั้ง ร้อยละ 70 รองลงมา เคยเข้ารับการอบรมการปลูกและดูแลสวนยางอยู่ในช่วง 6 – 10 และ 16 – 20 ร้อยละ 11 และ 3 ตามลำดับ ส่วนการเข้ารับการอบรมการกรีดยางนั้น ส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 76 เคยได้รับการอบรมการกรีดยางพาราจาก สกย. รองลงมาได้รับการอบรมการกรีดยางพาราจากสหกรณ์ และเพื่อนบ้าน ร้อยละ 7 และ 1 ตามลำดับ ส่วนใหญ่แล้วนั้นได้รับการอบรมการกรีดยางจาก สกย. ร้อยละ 68 รองลงมาเป็นสหกรณ์สวนยาง และเพื่อนบ้าน อีกร้อยละ 7 และ 1 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 62 เคยได้รับการอบรมอยู่ในช่วง 1 – 5 ครั้ง รองลงมา เคยเข้ารับการอบรมการกรีดยางพาราร้อยละ 12 และ 2 อยู่ในช่วง 6 – 10 และ 16 – 20 ตามลำดับ

วิธีการปลูกยางของเกษตรกร จากการสำรวจแล้วพบว่า เกษตรกรผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนให้คำตอบเหมือนกันทุกคนว่าใช้วิธีการปลูกโดยการใช้กล้ายางพารา สำหรับพันธุ์ที่ปลูกโดยส่วนมากร้อยละ 94 ใช้พันธุ์ RRIM600 มีอยู่ส่วนน้อยใช้พันธุ์ RRIM 251 และพันธุ์ RRIM 514 ร้อยละ 5 และร้อยละ 1 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.7) โดยเหตุผลหลักที่เลือกปลูกพันธุ์ RRIM 600 คือสกย. ให้การส่งเสริม รองลงมาคือ ทนแล้ง และให้น้ำอย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 18 และ 13 ตามลำดับ ส่วนเหตุผลที่เลือกพันธุ์อื่น ๆ นั้นเพราะอยากทดลองปลูก

ตารางที่ 4.7 พันธุ์ยางพาราที่ปลูกของเกษตรกร

พันธุ์ยางพารา	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
RRIM 600	94	94
RRIM 251	5	5
514	1	1
รวม	100	100

ที่มา : จากการสำรวจ

จำนวนต้นยางพาราในปัจจุบันต่อไร่ของเกษตรกร โดยเฉลี่ยจะมีจำนวนต้นยางเฉลี่ย 85 ต้นต่อไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 60 ต้นต่อไร่ต่อครัวเรือน และมากที่สุด 100 ต่อไร่ต่อครัวเรือน ส่วนใหญ่แล้วกว่าร้อยละ 54 มีจำนวนต้นยางพาราอยู่ในช่วง 90 – 99 ต้นต่อไร่ รองลงมาร้อยละ 27 และ 15 มีจำนวนต้นยางพารา 70 – 79 และ 80 – 89 ต้นต่อไร่ ตามลำดับ (ตารางที่ 4.8) ซึ่งระยะห่างในการปลูกยางพาราของแต่ละครัวเรือนก็มีระยะการปลูกที่แตกต่างกันออกไป แต่โดยส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 56 จะนิยมปลูกในระยะ 3 x 7 เมตร

รองลงมาร้อยละ 31 ปลุกในระยะ 2.5 x 7 เมตร รองลงมาร้อยละ 7 ปลุกข่างพาราในระยะ 3 x 6 เมตร และที่เหลือระยะอื่นๆอีกที่เกษตรกรชาวสวนยางผู้ให้สัมภาษณ์ปลุกกันคือ ระยะ 2.5 x 6 เมตร, 3 x 8 เมตร, 2.5 x 8 เมตร และ 6 x 7 เมตร เป็นต้น (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.8 จำนวนต้นข่างพาราต่อไร่ของเกษตรกร

จำนวนต้นข่างพาราต่อไร่	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
60 – 69	2	2
70 – 79	27	27
80 – 89	15	15
90 – 99	54	54
100 ต้นขึ้นไป	2	2
รวม	100	100
	ต่ำสุด = 60 ไร่/ครัวเรือน	
	สูงสุด = 100 ไร่/ครัวเรือน	
	เฉลี่ย = 85 ไร่/ครัวเรือน	

ที่มา : จากการสำรวจ

ตารางที่ 4.9 ระยะการปลุกข่างพาราของเกษตรกร

ระยะปลุก	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
2.5 x 6	2	2
2.5 x 7	31	31
2.5 x 8	1	1
3 x 6	7	7
3 x 7	56	56
3 x 8	2	2
6 x 7	1	1
รวม	100	100

ที่มา : จากการสำรวจ

หลักจากการปลุกต้นข่างพาราไปได้สักระยะแล้ว ก็มีบ้างที่ต้นข่างจะไม่งอก ไม่เจริญเติบโต เป็นโรคหรือเกิดจากภัยต่างๆ เกษตรกรจึงจำเป็นต้องปลุกซ่อม โดยส่วนใหญ่แล้วกว่าร้อยละ 87 ได้มีการปลุกซ่อมต้นข่างพาราที่เหลืออีกร้อยละ 13 ไม่ได้ปลุกซ่อมข่างพารา โดยในการปลุกซ่อมนี้เฉลี่ยแล้วเกษตรกรชาวสวนยางจะปลุกซ่อม 10 ต้นต่อไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุดปลุกซ่อม 2 ต้นต่อไร่ มากที่สุด 40 ต้นต่อไร่

ส่วนช่วงที่เกษตรกรผู้ให้สัมภาษณ์ 100 ครัวเรือน ปลุกกันมากที่สุดร้อยละ 40 อยู่ในช่วง 1 – 9 ต้นต่อไร่ รองลงมาร้อยละ 27 และ 12 อยู่ในช่วง 10 – 19 และ 20 – 29 ต้นต่อไร่ ตามลำดับ และยังมีอีกร้อยละ 13 ที่ไม่ได้ปลุกซ่อมยางพาราเลย (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10 จำนวนต้นยางพาราที่ปลุกซ่อมเกษตรกร

จำนวนต้นยางพาราที่ปลุกซ่อม	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
1 – 9	40	40
10 – 19	27	27
20 – 29	12	12
30 – 39	5	5
40 ต้นขึ้นไป	3	3
ไม่ได้ปลุกซ่อม	13	13
รวม	100	100
น้อยที่สุด = 3		
มากที่สุด = 40		
เฉลี่ย = 10		

ที่มา : จากการสำรวจ

นอกจากการปลุกซ่อมต้นยางแล้ว ภายในสวนยางพาราเกษตรกรชาวสวนยางหลายครัวเรือนก็มีการปลุกพืชชนิดอื่นแซมเข้าไปในสวนยางพาราด้วย จากการสำรวจแล้วได้ข้อมูลออกมาคือเกษตรกรกว่าร้อยละ 32 ไม่ได้ปลุกพืชแซม ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 68 ปลุกพืชแซม โดยพืชที่ปลุกแซมลงไปนั้นก็แตกต่างกันออกไปตามสภาพพื้นที่และความต้องการปลูกของเกษตรกรชาวสวนยาง เกษตรกรร้อยละ 25 เลือกปลูกมันสำปะหลัง ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 4, 2 และ 1 เลือกปลูกถั่วลิสง ถั่วเขียว และหญ้าเลี้ยงสัตว์ ตามลำดับ (ตารางที่ 4.11) ส่วนใหญ่ให้เหตุผลในครั้งนี้ว่า ต้องการที่จะเสริมรายได้ร้อยละ 23 ส่วนเหตุผลอื่นๆก็คือ ปลูกเพื่อป้องกันหญ้าขึ้น เคยปลุกพืชชนิดนั้นมาก่อน สกย. ส่งเสริมให้ปลูก และปลูกไว้เพื่อเป็นอาหารสัตว์ เป็นต้น

ตารางที่ 4.11 ชนิดพืชแซมที่ปลูกของเกษตรกร

ชนิดของพืชที่ปลูกแซม	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
มันสำปะหลัง	25	25
ถั่วลิสง	4	4
กล้วย	2	2
หญ้าอาหารสัตว์	1	1
ไม่ได้ปลูกพืชแซม	68	68
รวม	100	100

ที่มา : จากการสำรวจ

4.4 ข้อมูลทั่วไป ขั้นตอน ต้นทุนการกรีดยางพารา และหลังเปิดกรีด

ระบบการกรีดยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางมีระบบการกรีดที่ไม่เหมือนกันในแต่ละฤดู โดยในฤดูฝน เกษตรกรชาวสวนยางส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 89 กรีดยางพาราแบบ กรีด 2 วัน เว้น 1 วัน ส่วนในฤดูแล้งก็เช่นเดียวกัน เกษตรกรชาวสวนยางกรีดยางพาราในระบบ กรีด 2 วัน เว้น 1 วัน ร้อยละ 83 (ตารางที่ 4.12)

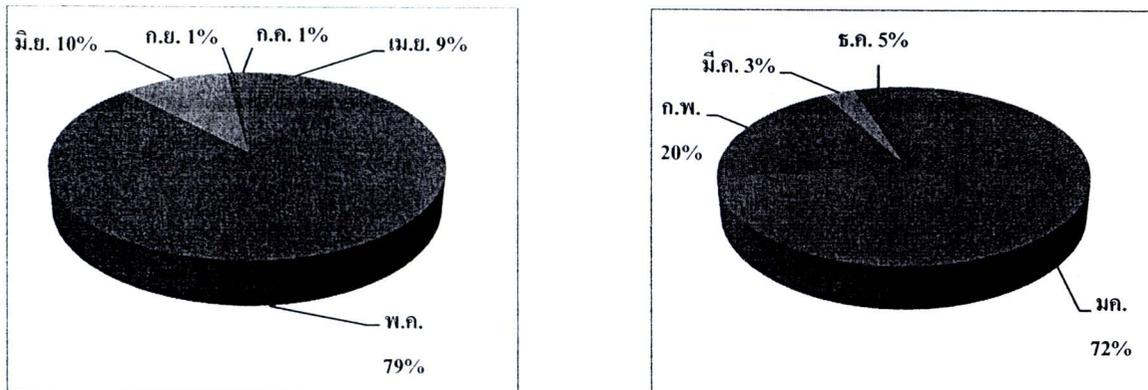
ตารางที่ 4.12 ระบบการกรีดยางพาราในฤดูฝนและฤดูแล้งของเกษตรกร

ระบบการกรีดยางพารา	ฤดูฝน		ฤดูแล้ง	
	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
กรีด 2 วัน เว้น 1 วัน	89	89	83	83
กรีด 1 วัน เว้น 1 วัน	3	3	6	6
ระบบกรีดแบบอื่นๆ (กรีด 1 วัน เว้น 2 วัน, กรีด 3 วัน เว้น 3 วัน และ กรีด 3 วัน เว้น 1 วัน)	6	6	3	3
ปิดกรีด	2	2	8	8
รวม	100	100	100	100

ที่มา : จากการสำรวจ

หลังจากการปิดหน้ายางในแต่ละปีแล้ว เกษตรกรต่างก็มีการเริ่มกรีดยางในฤดูกาลใหม่ที่แตกต่างกันออกไป โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 79 เริ่มต้นกรีดยางพาราในเดือนพฤษภาคม รองลงมาคือเดือนมิถุนายน และเมษายน ร้อยละ 10 และ 9 ตามลำดับ (แผนภาพที่ 4.1ก) ส่วนเดือนสุดท้ายที่กรีดก่อนทำการปิดกรีดนั้น ส่วนใหญ่ร้อยละ 72 กรีดเดือนสุดท้ายในเดือนมกราคม รองลงมาคือเดือนกุมภาพันธ์ และ ธันวาคม ร้อยละ 20 และ 5 ตามลำดับ (แผนภาพที่ 4.1ข) สรุปแล้วระยะเวลาในการกรีดยางพาราใน 1 ปี ของ

เกษตรกรชาวสวนยางผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ร้อยละ 62 กรีดยางพาราอยู่ในช่วง 6 – 7 เดือน รองลงมาร้อยละ 20, 15 และ 3 กรีดยางพาราในช่วง 8 – 9, 4 – 5 และ 10 – 11 เดือน ตามลำดับ โดยเฉลี่ยแล้วใน 1 ปี จะกรีดยางพาราโดยใช้เวลา 10 เดือนต่อคนต่อปี น้อยที่สุด 4 เดือน มากที่สุด 11 เดือน (ตารางที่ 4.13)

ภาพที่ 4.1 เดือนที่เริ่มกรีดยางพารา และเดือนที่สิ้นสุดการกรีดยางพาราของเกษตรกร

ก. เดือนที่เริ่มกรีดยางพารา

ข. เดือนที่สิ้นสุดการกรีดยางพารา

ที่มา : จากการสำรวจ

ที่มา : จากการสำรวจ

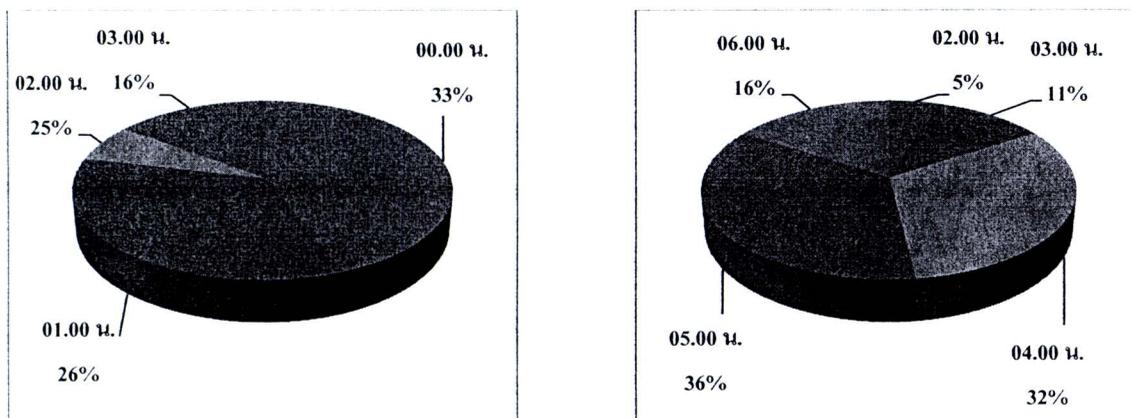
ตารางที่ 4.13 รวมระยะเวลาในการกรีดยางพาราของเกษตรกรใน 1 ปี

ระยะเวลากรีดยางพารา (เดือน)	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
4 – 5	15	15
6 – 7	62	62
8 – 9	20	20
10 - 11	3	3
รวม	100	100
ต่ำสุด = 4 เดือน/ปี สูงสุด = 11 เดือน/ปี เฉลี่ย = 9 เดือน/ปี		

ที่มา : จากการสำรวจ

สำหรับการกรีดยางพาราในแต่ละวันใช้ระยะเวลาที่แตกต่างกันออกไประยะเวลาในการกรีดยางพารามากที่สุดร้อยละ 33 เริ่มกรีดยางพาราในเวลา 00.00 น. รองลงมาร้อยละ 26, 25 และ 16 เริ่มกรีดยางพาราในเวลา 01.00, 02.00 และ 03.00 น. ตามลำดับ (แผนภาพที่ 4.2ก) ส่วนเวลาสิ้นสุดการกรีดยางพาราในแต่ละวันนั้น ส่วนใหญ่ร้อยละ 36 สิ้นสุดเวลากรีดยางพาราที่เวลา 05.00 น. รองลงมาร้อยละ 32, 16 และ 11 ตามลำดับ สิ้นสุดเวลากรีดยางพาราที่เวลา 04.00, 06.00 และ 03.00 น. ตามลำดับ (แผนภาพที่ 4.2ข) เวลากรีดยางพาราเฉลี่ยอยู่ที่ 3 ชั่วโมงต่อวัน น้อยที่สุด 1 ชั่วโมงต่อวัน และมากที่สุดใช้เวลา 7 ชั่วโมงต่อวัน โดย

ส่วนใหญ่ร้อยละ 37 ใช้เวลาในการกรีดยางพารา 4 ชั่วโมงต่อวัน รองลงมาร้อยละ 26 และ 16 ใช้เวลาในการกรีดยางพารา 4 และ 5 ชั่วโมง ตามลำดับ (ตารางที่ 4.14)

ภาพที่ 4.2 เวลาเริ่มกรีดยางพาราและสิ้นสุดระยะเวลาในการกรีดยางพาราของเกษตรกรใน 1 วัน

ก. เวลาเริ่มกรีดยางพารา

ที่มา : จากการสำรวจ

ข. เวลาสิ้นสุดการกรีดยางพารา

ที่มา : จากการสำรวจ

ตารางที่ 4.14 รวมระยะเวลาในการกรีดยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางผู้ให้สัมภาษณ์

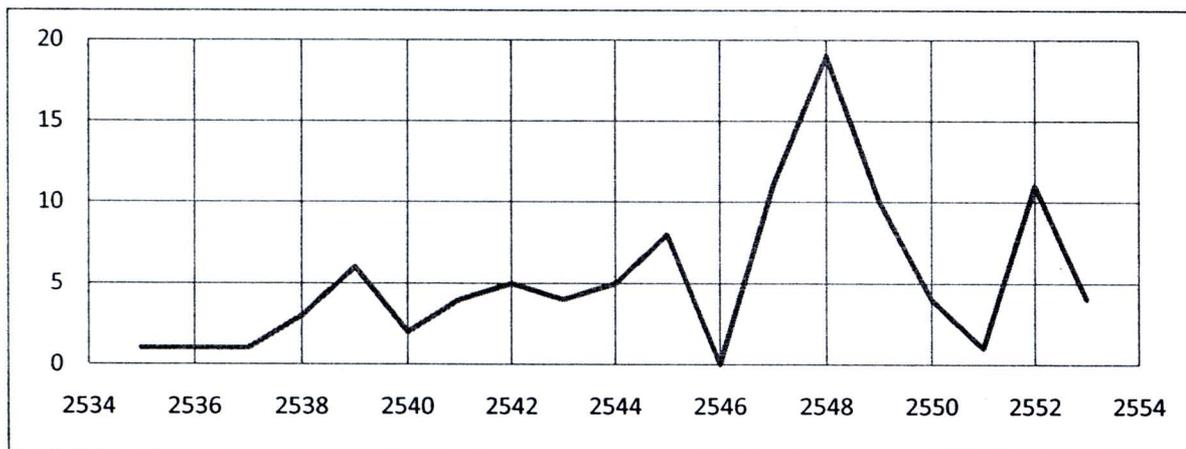
รวมระยะเวลา (ชั่วโมง)	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
1	5	5
2	10	10
3	37	37
4	26	26
5	16	16
6	4	4
7	2	2
รวม	100	100

ที่มา : จากการสำรวจ

4.5 ข้อมูลทั่วไป ขั้นตอน ต้นทุนการผลิตยางแผ่นดิบ

เกษตรกรเริ่มทำการผลิตยางแผ่นดิบในช่วงเวลาที่แตกต่างกันตามระยะเวลาการปลูกหรือความต้องการผลิตยางชนิดใดๆ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่จะเริ่มผลิตยางแผ่นดิบมากที่สุดในปี พ.ศ.2548 ร้อยละ 19 รองลงมาปี พ.ศ.2547 และปี พ.ศ.2552 ร้อยละ 11 เท่ากัน ส่วนปีที่เริ่มผลิตยางแผ่นดิบเริ่มแรกสุดคือปี พ.ศ. 2535 และเริ่มผลิตยางแผ่นดิบล่าสุดในปี พ.ศ. 2553 (แผนภาพที่ 4.3) โดยในการผลิตยางแผ่นดิบครั้งแรกนั้นเกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 44 ผลิตยางแผ่นดิบในช่วงต่ำกว่า 10 ไร่ และ 10 – 19 ไร่ เท่ากัน โดยผลิตยางแผ่น

คิบครั้งแรกน้อยที่สุด 3 ไร่ มากที่สุด 80 ไร่ เฉลี่ยแล้วคือ 13 ไร่ต่อครัวเรือน ซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 71 รู้วิธีการผลิตยางแผ่นคิบจาก เจ้าหน้าที่ สกย. รองลงมาร้อยละ 20 รู้วิธีการผลิตยางแผ่นคิบจากเพื่อนบ้าน โดยได้ให้เหตุผลในการเลือกผลิตยางแผ่นคิบครั้งนี้ว่า ได้รับการส่งเสริมจาก สกย. ร้อยละ 50 เหตุผลรองลงมาคือ มีรายได้สูง ร้อยละ 44

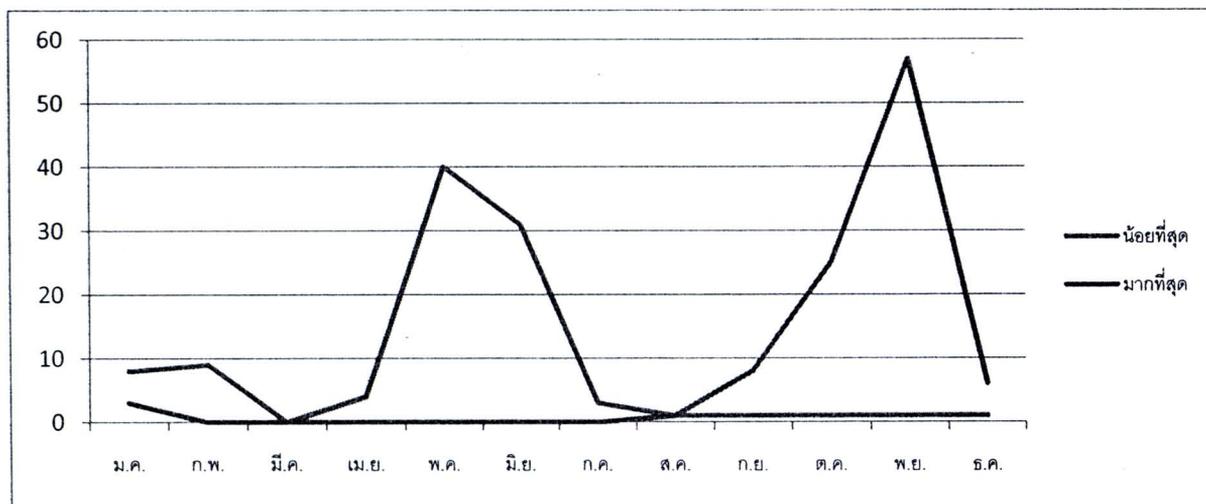

ภาพที่ 4.3 ปีที่เริ่มผลิตยางแผ่นคิบครั้งแรกของเกษตรกร

ที่มา : จากการสำรวจ

ในปี พ.ศ. 2552 เกษตรกรได้ทำการผลิตยางแผ่นคิบเฉลี่ยอยู่ที่ 14 ไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 3 ไร่ และมากที่สุด 82 ไร่ สำหรับในปีปัจจุบัน (ปีพ.ศ.2553) เกษตรกรได้ผลิตยางแผ่นคิบเฉลี่ยอยู่ที่ 15 ไร่ต่อครัวเรือน น้อยที่สุด 3 ไร่ และมากที่สุด 90 ไร่ ซึ่งในปี พ.ศ. 2552 นั้น จากการสัมภาษณ์เกษตรกรชาวสวนยางทั้งหมด 100 ครัวเรือน

ในแต่ละปีเกษตรกรจะมีอยู่เดือนหนึ่งที่เกษตรกรสามารถเก็บน้ำยางสดได้มากที่สุด และสามารถผลิตเป็นยางแผ่นคิบได้มากกว่าเดือนอื่นๆ เนื่องจากสภาพอากาศเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้น้ำยางไหลออกมากหรือน้อย หากมีอากาศที่หนาวเย็น น้ำยางก็จะออกมาเยอะกว่าปกติ แต่ทว่าในทางตรงกันข้าม หากสภาพอากาศร้อน น้ำยางก็ไหลน้อยเช่นเดียวกัน จากการสัมภาษณ์เกษตรกรร้อยละ 57 (เส้นสีแดง) พบว่าในเดือนพฤศจิกายน เป็นเดือนที่ให้ปริมาณยางแผ่นคิบมากที่สุด รองลงมาร้อยละ 25 ได้ผลผลิตยางแผ่นคิบมากในเดือนตุลาคม ส่วนเดือนที่ให้ปริมาณผลผลิตยางแผ่นคิบน้อยที่สุดร้อยละ 40 (เส้นสีน้ำเงิน) คือเดือนพฤษภาคม รองลงมาได้ผลผลิตยางแผ่นคิบน้อยในเดือนมิถุนายน ร้อยละ 31 โดยในเดือนที่ให้ปริมาณยางแผ่นคิบมากที่สุดนั้น ได้ผลผลิตเฉลี่ย 612 แผ่นต่อเดือน และเดือนที่ให้ปริมาณผลผลิตยางแผ่นคิบน้อยที่สุดได้ผลผลิตเฉลี่ย 276 แผ่นต่อเดือน (แผนภาพที่ 4.4)

ภาพที่ 4.4 เดือนที่ผลิตยางแผ่นดิบได้มากที่สุดและน้อยที่สุดของเกษตรกร

ที่มา : จากการสำรวจ

การผลิตยางแผ่นดิบในแต่ละวันต่างก็ใช้เวลาที่แตกต่างกันออกไปตามความชำนาญ จำนวนแรงงาน หรือแม้กระทั่งปริมาณของน้ำยางที่เก็บมาได้ โดยการผลิตยางแผ่นดิบใน 1 วัน เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 60 ใช้เวลาในการผลิตยางแผ่นดิบเฉลี่ย 1 – 2 ชั่วโมงต่อวัน รองลงมาร้อยละ 34 ใช้เวลาในการผลิตยางแผ่นดิบเฉลี่ย 3 – 4 ชั่วโมงต่อวัน โดยเฉลี่ยแล้วสามารถผลิตยางแผ่นดิบได้ 25 แผ่นต่อวัน น้อยที่สุด 1 แผ่นต่อวัน และมากที่สุด 240 แผ่นต่อวัน (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15 เวลาในการผลิตยางแผ่นดิบต่อวันของเกษตรกร

เวลา (ชั่วโมง)	จำนวน (ครัวเรือน)	ร้อยละ
1 – 2	60	60
3 – 4	34	34
5 – 6	4	4
7 – 8	1	1
9 ขึ้นไป	1	1
รวม	100	100
	น้อยที่สุด = 1 แผ่น/วัน	
	มากที่สุด = 240 แผ่น/วัน	
	เฉลี่ย = 25 แผ่น/วัน	

ที่มา : จากการสำรวจ

ด้านต้นทุนในการปลูกยางพาราก่อนทำการเปิดกรีด ประกอบไปด้วย 1) ค่าเตรียมดินสำหรับปลูกยางพารา ในที่นี้จะรวมทั้งค่าแรงในการบุกเบิกปรับพื้นที่ และการจ้างเครื่องจักรเหมาต่อไร่ 2) ค่าวางแนวขุดหลุมปลูกยางพารา 3) ค่าใส่ปุ๋ยบำรุงต้นยางพารา 4) ค่าการปลูกพืชคลุมดิน 5) ค่ากำจัดวัชพืชและป้องกันโรคและแมลงต้นยางพารา ส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 87 มีต้นทุนในการทำยางพาราก่อนเปิดกรีดต่ำกว่า 20,000 บาทต่อปี

4.6 ข้อมูลการรวมกลุ่มหรือสหกรณ์ และรายจ่ายแผ่นดิน

กลุ่มหรือสหกรณ์ยางพาราเกิดจากการที่เกษตรกรมีแนวความคิดที่ตรงกันที่จะจัดปัญหาด้านราคาของยางแผ่นดิน เพื่อให้ได้ราคาที่ดีและไม่ถูกกดราคาจากพ่อค้าที่มารับซื้อ การรวมกลุ่มจึงเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดของเกษตรกรเพื่อใช้เป็นช่องทางในการจำหน่ายยางแผ่นดินให้ได้ราคาที่ดี จากการสำรวจพบว่าเกษตรกรกว่าร้อยละ 80 เป็นสมาชิกกลุ่มหรือสหกรณ์ ซึ่งต้องมีการหักเงินเข้ากลุ่มหรือสหกรณ์ โดยสัดส่วนในการจำหน่ายยางพาราในแต่ละครั้งพบว่า มีการจำหน่ายผลผลิตยางพาราในรูปของยางแผ่นดินทุกคน จะมีเพียงร้อยละ 31 ที่เกษตรกรผลิตทั้งยางแผ่นดินและยางก้อนถ้วยจำหน่าย จำหน่ายผลผลิตยางแผ่นดินน้อยที่สุด 900 กิโลกรัมต่อปี มากที่สุด 114,000 กิโลกรัมต่อปี เฉลี่ยแล้วอยู่ที่ 5,297 กิโลกรัมต่อปี

ในรอบปี พ.ศ.2552 เกษตรกรส่วนใหญ่กว่าครึ่งหนึ่งของเกษตรกรที่ให้สัมภาษณ์ ผลิตยางแผ่นดิน 2 ครั้งต่อเดือน และอีกครึ่งหนึ่งผลิตยางแผ่นดิน 1 ครั้งต่อเดือน โดยเฉลี่ยแล้วจะได้ปริมาณยางแผ่นดินเฉลี่ย 370 กิโลกรัมต่อครั้ง ซึ่งใน 1 ปีนั้นโดยเฉลี่ยจะผลิตยางแผ่นดินทั้งหมด 8 เดือน ปริมาณผลผลิตที่ได้ต่อปีเฉลี่ยอยู่ที่ 5,297 กิโลกรัมต่อปี

รายจ่ายแผ่นดินในรอบปี พ.ศ.2552 – 53 เฉลี่ยอยู่ที่ 81 บาทต่อกิโลกรัม ราคาต่ำที่สุด 59 บาทต่อกิโลกรัม และราคาสูงที่สุด 101 บาทต่อกิโลกรัม ซึ่งส่วนใหญ่ พอใจกับราคาที่ได้รับ โดยให้เหตุผลว่าได้ราคาดี มีส่วนน้อยที่พอใจกับราคาที่ได้รับ โดยให้เหตุผลว่าราคาตกต่ำ ยังไม่สูงเท่าที่ควร

4.7 ปัญหาการผลิตและการตลาดยางแผ่นดินของเกษตรกร

ในเรื่องของปัญหาด้านการผลิต จะมีปัญหาดังแต่ก่อนเปิดกรีด ไปจนถึงหลังเปิดกรีด และรวมไปถึงขั้นตอนการจำหน่าย โดยในแต่ละปัญหานั้นก็มีความรุนแรงที่แตกต่างกันออกไป

ด้านการผลิต เริ่มที่ปัญหาด้านพื้นที่เพาะปลูก โดยส่วนใหญ่กว่าร้อยละ 88 ไม่มีปัญหาด้านพื้นที่เพาะปลูก แต่จะมีปัญหาเพียงร้อยละ 12 ที่มีปัญหาในเรื่องของพื้นที่ที่มีความลาดเอียงมีหินเยอะ, ปัญหาด้านโรคและแมลง กว่าร้อยละ 54 ไม่มีปัญหาด้านนี้ แต่จะมีปัญหาโรคน้ำยางแห้ง แมลงเจาะเปลือก และอื่นๆ

ร้อยละ 26, 11 และ 10 ตามลำดับ, ปัญหาด้านการควบคุมวัชพืช กว่าร้อยละ 60 ไม่พบปัญหาในด้านนี้ โดยจะพบปัญหาในเรื่องของมีหญ้าขึ้นเร็ว และหญ้าขึ้นเยอะ ร้อยละ 23 และ 17 ปัญหาต่อมาเป็นปัญหาด้านการจัดการดิน กว่าร้อยละ 79 ไม่พบปัญหาในด้านนี้ จะพบเพียงปัญหาด้านดินไม่อุดมสมบูรณ์ ดินเสื่อม และพื้นที่เป็นหินและดินทรายส่วนใหญ่ ร้อยละ 8 ร้อยละ 7 และร้อยละ 6 ตามลำดับ ปัญหาเรื่องน้ำ กว่าร้อยละ 52 ไม่มีปัญหาด้านนี้ มีเพียงร้อยละ 48 ที่มีปัญหาตรงกันในเรื่องของขาดแคลนน้ำในช่วงฤดูแล้ง ปัญหาต่อมาคือด้านภัยธรรมชาติ กว่าร้อยละ 61 ไม่พบปัญหาด้านนี้ จะพบปัญหาในเรื่องของ ลม โคนัน ดันยาง ไฟไหม้ และฝนแล้ง ร้อยละ 23 ร้อยละ 12 และร้อยละ 4 ตามลำดับ ปัญหาการผลิตด้านสุดท้ายคือเรื่องของแรงงาน ซึ่งเกษตรกรทั้งหมดตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่มีปัญหาด้านนี้

ด้านการตลาด เริ่มที่ปัญหาราคายางแผ่นดิบ เกษตรกรกว่าร้อยละ 64 ไม่มีปัญหาเรื่องราคายางแผ่นดิบ จะพบปัญหาในเรื่องของราคายางแผ่นดิบตกต่ำ และราราไม่แน่นอน ร้อยละ 21 และร้อยละ 15 ตามลำดับ, ส่วนปัญหาด้านอื่นๆ เช่น ปัญหาด้านการแปรรูปผลผลิต ปัญหาด้านการจัดชั้นผลผลิต ปัญหาการเก็บรักษาผลผลิต และปัญหาด้านการขนส่ง ส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดจะไม่พบปัญหาด้านนี้